

Hotel-pensionen »Bretagne« i Hornbæk har den luksus, som det i dag er at have god plads. Stuerne er små sale, fyldt med dejlige malerier og hyggelige grupper med møbler, pejs og gammelt kobbetøj. Der er herregårdsatmosfære over stedet

dehaveren af Hotel-Pension »Bretagne« i Hornbæk, frøken Elise Westy Nielsen, har på tirsdag, den 20. april, været nordsjællandsk pensionatsværtinde i 35 år, og hun har evnet at leve op til det ry, som litteraturen, filmen og scenen har skabt omkring den gerning, der blev hendes og hendes med-søstres i værtindernes rækker.

Der har været mange pensionatsindehavere, der er faldet af i de mer eller mindre store sving, som denne branche kommer ud for, når konjunkturerne svinger. Der er en meget kort sæson for et sommerpensionat her i landet. Mange synes, det er for køligt i maj - juni, i juli bestormes sommerferiestederne, og allerede hen i august, når aftenerne bliver mørkere, vil folk atter ind til byen.

Elise Westy har klaret den sag på sin måde, idet hun i stigende grad har kurser på »Bretagne«, hovedsagelig efteruddannelsesskole for politifolk, og hun er fuld af beundring over den ihærdighed mænd på over et halvt hundrede år lægger for dagen. Der stilles store krav til nutidens politimænd. Hvis de vil gøre sig håb om at avancere til de højere stillinger,

må de sætte sig på skolebænken. Det gør de på »Bretagne«. I fem eller ti uger slider de i det, står op klokken syv, arbejder hele dagen med begrænset frokostpause, og kun fem minutters frikvarter mellem timerne. Vil de overvære en sportsudsendelse om aftenen i TV, må de arbejde ekstra med det pensum, de skal igennem, for at de kan vinde tid til at slappe lidt af ved TV.

Men hvad enten det er kursusdeltagere, og der er i årenes løb kommet mange andre grupper hos hende, eller det er gæster, der kommer hver for sig eller som familie, er frk. Westy den fuldendte værtinde. Mottoet er: »Alt for gæsterne«. Men også det kan jo administreres på mange måder. Hun gør det først og fremmest gennem sin personlighed. Hun kan simpelthen lide andre mennesker, hun lytter til andre, glædes med dem eller deler deres bekymringer.

★ Da »Den røde gård« svarede til sit navn

Begyndelsen var imidlertid ikke »Bretagne«, som hun først overtog i 1949. Starten fandt sted den 20. april for femogtrediven år siden i den daværende somerpension »Den røde Gård« i Dronningmølle. En nat kom stedet imidlertid til på uhyggelig vis at svare til sit navn, da ejendommen gik til ved en ildebrand.

— Jeg elsker at omgås andre mennesker, og det har jeg gjort

For mange store og små, inden for og uden for familien, er frk. Westy en dejlig og gavmild tante - de 35 års store energiudfoldelse som værtinde synes ikke at have slidt meget på hende, men man har også erfaring for, at medlemmerne af hendes slægt bliver meget gamle.

lige fra min fynske barndomstid, siger frk. Westy, for der var altid åbent hus hjemme hos os. Mor var kendt for at være en dygtig husmor, og på de gårde, mine forældre havde på Nordfyn, var alle velkomne.

Frk. Westys far var født i England og søn af en præst. Han kom som fjortenårig til Danmark og blev uddannet ved landbruget. Han havde på skift tre ret store gårde, men gik til sidst over til en stilling som embedsmand. For tretten år siden døde han, 87 år gammel. Frk. Westys mor blev 91 år og følte sig som 60-årig. Det forklarer måske noget om, hvorfor frk. Westy selv har så stor energi og gåpåmod. Hun er rundet af en robust slægt, og der skal et godt helbred til at styre en historie som »Bretagne«.

Der skal også andre egenskaber, og Elise Westy har høstet stor gavn af, at hun som ung lærte land-

husholdning i dette ords bedste forstand. Først hjemme hos sin mor, siden på flere store herregårde. Den værdighed, der er over hende, kan sikkert henføres til god opdragelse fra de unge år.

Særlig blev det betydningsfuldt for hende, at hun fik ansættelse på Brahetrolleborg Gods på Midt-fyn hos lensgreve Reventlow.

★ Dage på Brahetrolleborg

— Den tid står stadig som et eventyr for mig, fortæller Elise Westy. På den tid havde lensgreven godset, og alt foregik efter de mest herskabelige traditioner. Der var f. eks. de store jagter - hvor kongen og dronningen ofte var gæster - og det var med imponerende menuer med fjorten retter, tilmed solide ting som vildt og buddinger.

Kongen, Chr. d. X., og dronning Alexandrine, blev hentet på stationen med firspand af hvide heste, og til de fine middage blev der spist på ældgamle tintallerkener med guldservice. Bordet var smykket med maissen-porcelæn, f. eks. af skovens dyr ved en jagtmiddag. Til hverdag var tjenerne i grønne kjoler, røde veste og sorte benklæder. Til fester bar de knæbukser af fløj og hvide handsker. Skytterne, der var i grønne uniformer, hjalp også. Gæsterne blev modtaget i porten og af tjenere ført op til førstesalen. Der blev spist i Rid-

dersalen, ofte ved små borde, så der kunne danses midt på gulvet. Ved en bestemt lejlighed havde man det daværende meget populære Aage Juhl Thomsens orkester ovre for at spille til dansen.

Grevinden var engelsk, og midt-dagene tog gerne, efter engelsk skik, sin begyndelse med gæsternes ankomst klokken tyve. Til gengæld holdt man ud til den lyse morgen.

Men også store skygger kastedes over Brahetrolleborg. Den unge stamherre døde, kun 17 år gammel. Han var på kostskole i England og fik meningitis. Bisættelsen var en usædvanlig begivenhed. Båren førtes til slægtens gravsted på Pederstrup Slot ved Nakskov.

Et halvt hundrede af familien Reventlow har deres gravplads her, i en lille skov, der kaldes Benediktølund og skræner ned mod en sø. Imidlertid var det i den strenge vinter 1928, at stamherren døde, og alt frøs til. Derfor måtte bårens overførsel til Pederstrup udsættes flere gange. Da begravelsen omsider fandt sted, foregik den efter de ældgamle traditioner. Fra Pederstrup Slot til Benediktølund var der lagt et tæppe af gran, og båren førtes på en rustvogn, trukket af fire hvide heste. Ved hver side af den gik der tolv skytter og forstfolk i uniformer, og foran gik godsinspektøren fra Brahetrolleborg og godsforvalteren fra Pederstrup i kjole og hvidt, bærende Reventlowernes våben.

Den unge Reventlows død tog så hårdt på hans far, at greven døde året efter. Også han blev begravet ved Pederstrup.

— Jeg har lært at færdes mellem mange mennesker, siger frk. Westy, og jeg har sat pris på, at der er stil over tingene, forenet med hjertelighed. Det har jeg prøvet at føre videre i min egen virksomhed, og jeg har gæster, der er kommet år efter år, en enkelt har rekord med besøg gennem 21 år.

»Bretagne«s værtinde har også taget praktiske skikke med sig. Hun har altid et stort personale, - så mange unge piger i sommertiden, at der også er nogle til at tage sig af gæsternes børn, hvis de gerne vil på tur uden børnene. Så ved de, at de roligt kan overlade frk. Westys unge piger - der som regel er studiner - at tage sig af dem. Der kan også blive en »nathistorie« til de små gæster, og desuden en meget populær ting, nemlig natmad til børnene. De kan i spisestuen få smørrebrød, inden de skal i seng, og man ved, at børn ofte er sultne efter leg på den tid.

For mange, både i familien og udenfor, er Elise Westy en dejlig tante, der har arvet lidt af den rundhåndethed, som kendetegnede hendes herskab på Brahetrolleborg. Slægten Reventlow tænkte altid på dem, de havde i deres brød. Husjomfruer, der blev gift, fik et møblement og mange andre gaver. Der var en, der oven i købet fik et sølv-spisebestik til 24 personer. De ansatte unge piger kunne være sikre på, at grevinden gavmildt delte ud af sit næsten ubrugte tøj, inden hun hvert forår tog til Paris og købte nyt.

★ Wienerbrød og snaps

Tiderne ændredes, der måtte spares også på det fynske gods, men under mere beskedne former viderefører frk. Westy princippet med at tænke på andre, uden at det skal være til egen fordel.

I den smukke, tre tønder land store park, der hører til hotel-pensionen, nyder gæsterne de smukke omgivelser, i de meget store stuer, hvor der er gamle møbler og masser af malerier, føler de noget af herregårdsstemningen.

Frk. Westy kender sine gæsters ønsker og vaner, og talrige små opmærksomheder hører med til dagens gøremål - en skråpude til den ene, en morgenavis i dørhåndtaget til en anden, en mineralvand med is på natbordet til en tredje. Alt det, der gør, at gæsterne føler, der tages særligt hensyn til den enkelte.

Ja, om så det er den udenlandske gæst, der om eftermiddagen gerne ville have et stykke wienerbrød og en dansk snaps, blev det ønske opfyldt. For som frk. Westy siger: Hvem skal sætte sig til dommer over, om det ikke smager storartet.

Hun er enig med sin afdøde mor, der 90 år gammel sagde: »Bare jeg må leve længe, for livet er så dejligt.